

R R R R R S M P G H H ELEMENTALII R R R R R S M P G H H

2

DRAGONII PĂRJOLITORI

A M I E K A U F M A N

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint junior

CAPITOLUL TREI

PENTRU CÂTEVA CLIPE, ADUNAREA DRAGONILOR păru să fi uitat că Anders, Lisabet, Rayna și Ellukka stăteau în fața lor. Membrii adunării discutau între ei, mulți strigând unii la alții. Anders era sigur că el și Lisabet se gândeau la același lucru — anume că Sigrid avea să folosească Piatra Zăpezii, dac-ar fi considerat că îi poate oferi un avantaj în fața dragonilor, dar că spunând lucrul acesta ar fi provocat o bătălie numaidecât. Așa că tăcură amândoi. Deocamdată, nu aveau nevoie decât să li se îngăduie să rămână aici. Să găsească o cale prin care toți trei — el, Lisabet și Rayna — să fie în siguranță. Apoi se va gândi și la următorii pași.

Primul care-și îndreptă din nou atenția către ei a fost Torsten, care se încruntă pe deasupra bărbii lui stufoase.

— Când va veni vremea, pentru cine veți lupta? a întrebat, țintuindu-l cu privirea pe Anders. Focul tău de gheață a oprit sulițele de gheață la fel de eficient precum flăcările noastre. Tu ai putea fi factorul decisiv.

Privirile tuturor celor din încăperea se întoarseră spre Anders, iar Leif ridică mâinile.

— Este un copil! protestă el. Copiii nu vor lupta deloc.

— Dacă se va ajunge la asta, va trebui să luptăm cu toții ca să ne apărăm! replică Torsten. Și am văzut de ce este el în stare.

— Are dreptate, spuse un bărbat cu nasul lung și părul alb pieptănat cu grijă, aflat la câteva scaune depărtare. O să-i ținem aici, în mijlocul nostru, când băiatul ăsta ne-ar putea ataca în orice clipă?

— Și ce propuneți, să-i alungăm ca să bântuie prin munți? întrebă un altul. Cel puțin știm de unde să-i luăm. Ar trebui să-i închidem.

Se porni un șuvoi de argumente, vocile ridicându-se una peste alta, iar în cele din urmă Leif se văzu nevoit să bată în masă pentru a reinstaura tăcerea.

— Anders, spuse el, intenționezi să te folosești de focul de gheață ca să ne ataci?

— De parcă ne-ar spune dacă ar face-o! pufni o femeie.

Anders își drese vocea, tulburat.

— Nici măcar nu știu cum am făcut-o..., recunosc eu. Până atunci n-am fost în stare nici măcar să fac o sulită de gheață. Toți cei de la Ulfar știau că sunt tare nepriceput.

Lângă el, Lisabet dădu din cap, și, deși până atunci Anders suferise la gândul propriei neputințe, acum era recunoscător pentru această confirmare. Rayna îl strânse din nou de mână, și el știa că se stăpânea să nu dea răspunsul pe care-l avea mereu pregătit când se plângea el că era incompetent — o negare vehementă, urmată imediat de un sprijin ferm. Dar acum era bine că îi lăsase să creadă asta, lucru pe care Rayna îl știa foarte bine.

— Eram disperat când am aruncat focul de gheață, continuă el, gândindu-se la momentul din timpul bătăliei când lansase flama argintie — focul

de gheață, o legendă, era considerat imposibil de obținut. Habar nu am cum s-o fac din nou. Și nici n-am de gând să mai fac așa ceva.

Își dădea seama că cel puțin jumătate din membrii Adunării Dragonilor nu-l credeau, cu toții scrutându-l cu atenție. Cu excepția tatălui Ellukkăi, care arătă spre Rayna.

— Și tu? întrebă el. Dacă ești sora lui de-adevăratelea, tu n-ai putea s-o faci?

Rayna clătină din cap.

— Nu pot să scot nici măcar o scânteie, Valerius, spuse ea. Leif a încercat să mă învețe.

Lisabet se întoarse ca s-o privească.

— Poate c-o să reușești, cugetă ea. Dacă tu nu poți scoate foc, iar Anders nu poate scoate gheață, atunci probabil sunteți amândoi meniți să aruncați cu foc de gheață.

— Și veți putea învăța amândoi, cu timpul..., adăugă Leif. Vom încerca să vă învățăm.

— Deci vrei să rămână aici? întrebă Torsten, gesticulând vehement, ca și cum ar fi fost inadmisibil ce spunea Leif.

— Nu-i putem da afară, spuse Leif simplu. Dacă se întorc, lupii îi vor ataca și vor muri singuri.

Iar aici nu-i putem ține prizonieri pentru totdeauna.
Noi nu suntem așa.

Anders era sigur că unii dintre cei de-acolo erau *așa*, și, o clipă mai târziu, vacarmul din jurul mesei îi confirmă acest gând.

— Să votăm! sugeră tatăl Ellukkăi, Valerius, ridicându-și vocea peste ceilalți. Am vorbit destul, haideți să votăm!

Se auzi un murmur de aprobare de-a lungul întregii mese, iar Anders simți că i se înmoaie genunchii. Votul ăsta *nu* va fi în favoarea lor. Indiferent ce spusese Leif, era limpede că aproape niciun membru al Adunării Dragonilor nu avea încredere în ei.

— Toți cei care..., începu Valerius, vădit decis să supună chestiunea la vot chiar în acel moment, dar fu întrerupt de Leif.

— Fac apel la..., începu el cu voce tare.

— Ridicați mâna, toți cei care..., încercă din nou Valerius.

— Valerius, nu! se răsti Leif, de data asta ridicând serios tonul; apoi coborî tonul din nou, vorbind în tăcerea care se lăsase în rândul membrilor uluiți. Prin puterea cu care am fost investit de votul

poporului meu, ca Drekleid și conducător al Finskól, îi declar pe lupii Anders și Lisabet finskólari. Le ofer, astfel, toată protecția acordată de Finskól.

La masă începu hărmălaia.

— Ce este Finskól? șopti Anders către Rayna, în timp ce membrii Adunării Dragonilor țipau unii la ceilalți.

— E o școală specială pentru elevii talentați, îi răspunse ea, tot în șoaptă. O conduce chiar Drekleidul și tot el alege elevii. Dacă ești înscris la școala lui, nimeni nu are dreptul să te alunge *sau* să te închidă.

— Leif! protestă Valerius. Sunt lupi, doar nu crezi că...

— Nu sunt doar lupi, sunt lupii care și-au condus haita ca să ne găsească, argumentă Torsten, și mulți dintre cei prezenți deschiseră gură pentru a-și exprima acordul.

— Finskólari? rosti tânăra cu părul blond prins într-un coc neglijent.

Ea și tânărul care-i stăteau alături erau singurii care păreau că vor să voteze cu Leif.

— Tu și Mylestom ați absolvit de curând, spuse Leif, dând din cap spre ei. Anders și Lisabet vor

ocupa locurile rămase libere. Decizia îmi aparține numai mie, și am luat-o deja.

Tatăl Ellukkăi mai făcu o încercare.

— Leif, Finskól este o onoare rezervată doar dragonilor.

— De fapt, spuse Ellukka, intervenind din nou de pe locul ei de lângă Rayna, este o onoare pentru oricine este ales de Leif.

— Destul, Ellukka! se răsti el, iar ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— Fiica ta are dreptate, Valerius, zise Leif. Iar azi îi aleg pe Anders și pe Lisabet.

— Cel puțin vom ști unde sunt, spuse tânărul pe nume Mylestom.

Avea părul castaniu-închis, tuns scurt, iar tânăra de lângă el avea bucle blonde dezordonate, o piele mai închisă la culoare decât Ellukka și o figură serioasă care se potrivea cu zâmbetul ei. Tânărul îi examina pe cei doi lupi prin ochelarii cu rame de sârmă.

— Cum adică cel puțin o să știm unde sunt? repetă Valerius. Nici măcar nu știm *ce* sunt, spuse el.

Ca să-și arate susținerea, Torsten lovi cu pumnul său uriaș în masă, creând și mai multă rumoare.

Într-un fel, Adunarea Dragonilor îi amintea lui Anders de stolurile de păsări pe care le văzuse la docuri — când una dintre ele scotea un țipăt, toate celelalte i se alăturau, făcând o gălăgie de nedescris.

— Mda, normal că *tu* ești de partea lui, îi spuse femeia de lângă Torsten lui Mylestom. Ai fost elevul lui până anul trecut.

— Și m-a învățat cum să gândesc cu capul meu! ripostă Mylestom. Saphira și cu mine punem mai multe întrebări și suntem mai deschiși la minte decât oricare dintre voi, iar Adunarea Dragonilor tocmai de asta are nevoie. De aceea am și fost aleși — dragonii tineri văd lucrul ăsta, chiar dacă voi nu.

— Cred c-ar fi mai bine, îl întrerupse Leif, punând capăt unei dispute ce se anunța captivantă, să încheiem discuția asta altă dată. Mai avem și alte chestiuni de dezbătut. Anders, Lisabet, Rayna, vă rog să nu plecați din Drekhelm fără permisiunea noastră. Astăzi nu ținem lecții, fiindcă ne pregătim pentru sărbătoarea echinoctiului de diseară. Dar de mâine-diminează vă aștept la ore.

Cu doar o zi în urmă, Anders crezuse că sărbătoarea echinoctiului presupunea și sacrificarea

surorii sale. Că ea și celelalte victime răpite din Holbard vor fi supuse unui ritual groaznic al dragonilor. Acum își dădea seama că era doar o petrecere și că răpirile nu făcuseră decât să-i salveze pe copiii care ar fi murit dacă nu erau ajutați să se transforme în dragoni.

Bun, rosti vocea firavă din capul lui, s-a rezolvat o problemă dintre cele nouă sute șaptezeci și trei; în ritmul ăsta, o să fim în siguranță numaidecât. Când Leif îi îndemnă să iasă din sală, Anders reduse la tăcere vocea din gândul lui.

Nu mai scoase nimeni o vorbă până ce nu se închiseră ușile în spatele lor și ieșiră pe hol.

— E bine, spuse Ellukka. Nici trimiși în exil, nici închiși. A mers mai bine decât ne așteptam.

— Cum? zise Anders întorcându-se spre ea. Te așteptai ca ei să...

— Niciodată, spuse Rayna. Adică, poate ar fi încercat, dar ne-am fi opus, fiți siguri de asta! Iar Leif are dreptate. Chiar și cei care n-au încredere în voi își vor da seama că este mai bine să vă țină sub observație.

— Ce bine! mormăi Anders, care o lăasă pe Rayna să-l ghideze, cu un ghiont ușor, din nou înspre hol.

— La urma urmei, cred că a mers destul de bine, spuse Lisabet. Cât timp ne protejează Leif, suntem în siguranță, nu?

— Așa ar trebui, confirmă Ellukka. Dar eu una nu le-aș da niciun motiv să se îndoiască de mine. O fi Leif la conducere, dar e un singur vot din douăzeci și cinci.

În timp ce străbăteau holul, Anders simțea presiunea pericolului ce-i pândeă, dar cel puțin aveau șansa de a rămâne la Drekhelm. Mai câștigaseră niște timp — sau, mai bine spus, Leif le câștigase un pic de timp.

Poate că vor găsi o cale să le intre dragonilor în voie fără să-și trădeze haita. Poate că răspunsul era chiar în focul lui de gheață. Oare dacă își dădea seama cum să-l facă, ar fi putut să-i împiedice pe dragoni și pe lupi să se mai lupte, amenințând că-l va folosi? Le-ar fi oferit asta lui și Raynei un loc sigur în care să trăiască? Se hotărî să mai cumpănească în legătură cu ideea asta.

— Încotro mergem acum? întrebă el când trecură de un colț.